

عنوان مقاله:

تاملی بر معنای طنز و وجوه تمایز آن با هجو و هزل

محل انتشار:

سومین همایش ملی زبان، ادبیات و بازشناسی مشاهیر و مفاخر (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

زیبا وردی پسندی - کارشناس ارشد تاریخ، دانشگاه علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

طنز حس مسوولیت پذیری در افراد باهوش است، آن ها مسوولیت پذیر هستند، حقایق در پرده را با چشمان تیزبین خود می بینند، آن را در کلام خود باز می شناسانند و بین اندیشه های افراد تضاد عمیقی به وجود می آورند. تضادی که با کمیتفکر، واقعیتها را می نمایاند. آن ها با این تضاد احساس ناراحتی و سردرگمی نمی کنند؛ چرا که به واقعیتهای بیان شده ای میرسند، که کم تر به آن فکر کرده اند و یا جرات بیان آن را نداشته اند. روشنگری که در طنز وجود دارد از نوع هجو و هزل نیست که با هتاک و الفاظ رکیک همراه باشد، بلکه در لفافه سخن گفتن و با اندیشیدن توأم است که انسان را به فکر فرو برده و باعث آگاهی و بیداری وجدان میشود. در طنز همیشه یک وقار و متانت دیده میشود که در هزل یا هجو نیست. آن ها - هجو و هزل - از یک کالم سطحی برخوردار هست. اساس طنز و هجو و هزل، بر خنده استوار میباشد اما خنده های هجو و هزل تنها فراغت افزایی است، هزل و هجو بیشتر جنبه ی روزمرگی با خود به همراه دارند که کمتر هدفی را دنبال میکنند در حالی که خنده یهای طنز، همیشه با افسوس و دریغ همراه است و در تفکر به روی انسان باز میشود. انسان در این نوع نوشتار دردمندانه میخندند ولیکن خنده ی تلخ او از گریه غم انگیز تر است .

کلمات کلیدی:

طنز، هجو، هزل، خنده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/894972>

